

Arrest

nr. 184 757 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij dient op 24 juni 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 18 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Op 6 december 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot

nietigverklaring tegen deze beslissing wordt door de Raad van State verworpen op 30 april 2010 bij arrest nr. 203.742.

1.2. De tweede verzoekende partij dient op 19 december 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 16 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 30 november 2009 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 25 juni 2014 wordt de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partijen op 15 juli 2014 in kennis worden gesteld.

De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 (en de aanvullingen van 13.10.2010 en 26.03.2014) werd ingediend door :

*S., H. (...) (R.R.: (...))
geboren te A. (...) op (...)1956
+ echtgenote S., A. (...) (R.R. (...))
geboren te L. (...) op (...)1963*

*nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De heer S. H. (...) verblijft sinds juni 2005 in België en diende op 24.06.2005 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 7.12.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De heer S. H. (...) dient onderhavig verzoek in samen met zijn echtgenote S. A. (...). Zij kwam in december 2008 naar België en diende op 19.12.2008 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 20.10.2009 afgesloten met een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 6 maanden voor de asielprocedure van de man en ongeveer 10 maanden voor de asielprocedure van de vrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld door de heer S. H. (...) bij de Raad van State werd op 30.04.2010 verworpen (RvS, arrestnr. 203.472).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk tegen de openbare orde en de nationale veiligheid en geen manifeste en opzettelijke fraude hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Aangezien de heer S. H. (...) een arbeidsovereenkomst had voorgelegd bij de werkgever bvba G. (...) & Co, werden betrokkenen via een aangetekend schrijven d.d. 29.11.2010 op de hoogte gebracht van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zou versturen naar het gemeentebestuur van hun

verblijfplaats onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B. Betrokkenen hebben echter tot op heden geen arbeidskaart B voorgelegd. In een brief dd. 26.03.2014 heeft de advocaat van betrokkenen laten weten dat er geen arbeidskaart B kon worden bekomen, gezien de firma die het werkcontract had aangeboden, nl. bvba G. (...) & Co, failliet is gegaan.

Aangezien duidelijk als voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging gesteld werd dat een arbeidskaart B moest voorgelegd worden, kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op een verblijfsregularisatie op basis van onderhavig verzoek.

De elementen aangaande de integratie van betrokkenen – namelijk het hebben van sociale contacten wat gestaafd wordt met diverse steunbrieven; lid zijn van de evangelische kerk en de gevolgde lessen Nederlands – volstaan op zich niet als grond voor regularisatie. Betrokkenen waren immers zoals hierboven vermeld op de hoogte van het feit dat een arbeidskaart B diende voorgelegd te worden om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen hebben niet voldaan aan de gestelde voorwaarde. Daardoor kunnen de elementen aangaande de integratie van verzoekers op zich niet weerhouden worden.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen band of slechts een kleine band meer zouden hebben met het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers geruime tijd in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging en geweld indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

1.5. Op 25 juni 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij in kennis wordt gesteld op 15 juli 2014. De motieven gaan als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*Naam, voornaam: S., H. (...)
geboortedatum: (...)1956
geboorteplaats: A. (...)
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

1.6. Op 25 juni 2014 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de tweede verzoekende partij in kennis wordt gesteld op 15 juli 2014. De motieven gaan als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw:

*Naam, voornaam: S., A. (...)
geboortedatum: (...)1963
geboorteplaats: L. (...)
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de samenhang en over de ontvankelijkheid

3.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu is de Raad van oordeel dat de verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat de gezamenlijke behandeling ervan het vlot verloop van het geding zou schaden.

Niettegenstaande het feit dat de drie bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verwerende partij pas heeft besloten tot de afgifte van het bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Een en ander blijkt uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum, 25 juni 2014, door dezelfde ambtenaar, attaché K.V. In een begeleidende brief aan de burgemeester van de stad Antwerpen geeft deze attaché uitdrukkelijke instructies om *“ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30.11.2009 (en de aanvullingen van 13.10.2010 en 26.03.2014) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 [...] dat deze aanvraag ongegrond is [...] betrokkenen uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen (...):*

- De beslissing tot ongegrondheid van de regularisatieaanvraag.*
- Het bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen (bijlage 13).”*

Uit de stukken van het administratief dossier, met name een interne nota, (ongenummerd, niet-geïventariseerd stuk met vermelding uitvoeringsdatum 24 juni 2014) blijkt verder dat waar werd beslist dat de verblijfsaanvraag ongegrond was, er tevens werd beslist tot afgifte van een “bevel 30 dagen”.

Aldus blijkt dat in casu de afgifte van de verwijderingsmaatregelen tezelfdertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag (d.i. de ongegrondheidsbeslissing) en dat de beslissingen samenhangen.

Daarnaast blijkt de verwerende partij naar aanleiding van de huidige procedures slechts één administratief dossier te hebben neergelegd, waarmee zij andermaal zelf de samenhang tussen de verschillende zaken erkent.

In het licht van bovenstaande feitelijke elementen is de Raad dan ook van oordeel dat de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. Verwerende partij betwist de samenhang niet in haar nota met opmerkingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, halen de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel gaat als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat gezien door verzoeker een arbeidsovereenkomst was voorgelegd bij de werkgever bvba G. (...) & Co, bij schrijven dd. 29.11.2010 voorwaardelijk tijdelijk verblijf werd verleend, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, voorlegging die evenwel niet is gebeurd.

Dat de opwerping van verzoekers dat zij dergelijke arbeidskaart niet konden voorleggen gezien het faillissement van voormelde firma, niet wordt aanvaard gezien de duidelijke voorwaarde tot voorlegging van de arbeidskaart B.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat het hun toegekende tijdelijk verblijfsrecht afhankelijk werd gesteld van een voorwaarde die wegens redenen buiten de wil en de macht van verzoekers, onmogelijk te vervullen waren.

Dat er sprake is van de voorwaarde tot het voorleggen van een arbeidskaart B, hetwelk geen probleem zou geweest zijn had de firma G. (...) & Co verder blijven bestaan en geen faillissement gekend.

Dat door het faillissement van de voormelde firma evenwel geen gevolg kon verleend worden aan de voorgelegde arbeidsovereenkomst en tewerkstelling, en bijgevolg ook onmogelijk aan de voorwaarde tot voorlegging van een arbeidskaart B.

Dat hier duidelijk sprake is van een overmachtssituatie waardoor de gestelde voor- waarde onmogelijk te vervullen viel en valt buiten toedoen van verzoekers.

Dat het niet opgaat om een totaal onmogelijke voorwaarde te gaan opleggen, en hier aan vast te houden, terwijl toch de ratio legis in de eerste plaats erin bestond personen die hier goed geïntegreerd

zijn en waren, en die konden aantonen dat zij binnen de kortste keren in het werk zouden geraken, effectief legaal verblijf toe te kennen.

Dat verzoekers aan alle voorwaarden voordien hebben voldaan, en nadien hun verblijfsrecht zonder enig probleem herhaaldelijk werd verlengd.

Dat het onredelijk is om plots na al die jaren verlenging zonder probleem, nu deze te gaan weigeren omwille van redenen die zich reeds voordeden voor de eerste verlenging, en alsdan de verlenging niet in de weg stonden.

Dat het verzoekers voorkomt dat zij nooit een eerlijke kans hebben gekregen, weze zich te bewijzen door tewerkstelling en zij verzoeken om hetzij alsnog een nieuwe tewerkstellingsmogelijkheid aan te tonen, en toegestaan worden alsnog voor deze te- werkstelling een arbeidskaart B aan te vragen, hetzij alsnog een arbeidskaart C wordt afgeleverd waarmee verzoeker dan overal kan werken.

Dat op deze wijze de ratio legis kan gerespecteerd worden en de doelstelling die vooropstond kan gerealiseerd worden, weze naast integratie ook tewerkstelling.

Dat doordat in de bestreden beslissing een voorwaarde werd opgelegd, dewelke dan naderhand buiten toedoen van verzoekers onmogelijk kon vervuld worden, en hier dan na verschillende malen verlenging een uiteindelijke weigering aan te verbinden, de rechten van verzoekers ten zeerste worden geschonden.

Dat dergelijke al te strenge interpretatie der wetgeving waarbij naderhand de aan verzoekers opgelegde voorwaarden onmogelijk te vervullen blijken buiten toedoen van verzoeker, die met een overmachtssituatie te kampen hadden, een schending inhoudt van de werkelijke draagwijdte van art. 9 BIS VW en totaal onredelijk is gezien het eerder ingenomen standpunt waarbij telkens zonder probleem verlenging werd toegekend.

Dat verzoekers ook zeer goed geïntegreerd zijn, Nederlands spreken, sedert meer dan 9 jaar in België verblijven, zonder problemen.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures, noch een situatie van overmacht, kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien gezinnen die hier 5 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, weze eerst asielprocedure, vervolgens regularisatieprocedure, én die tijdelijk verblijf bekwamen dat telkenmale verlengd werd, niet definitief geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

Dat bovendien dient opgemerkt dat hier niet de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt betwist, doch alles berust op een appreciatie ten gronde, waarbij het zeer onduidelijk is waarom de overmachtssituatie niet kan aanvaard worden.

Het is duidelijk dat de voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart B ondanks de aanwezigheid van een overmachtssituatie, veel te absoluut wordt gesteld en de grenzen van de normale redelijkheid ruim overschrijdt.

Er is tevens een schending van de motiveringsplicht in die zin dat enkel wordt gemotiveerd dat er een voorwaarde was gesteld geworden die niet is vervuld geworden, doch anderzijds niet wordt gemotiveerd waarom de ingeroepen overmachtssituatie niet kan aanvaard worden en dit ondanks het

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekers verwijten verwerende partij dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel, nu het toegekende verblijf afhankelijk werd gesteld van een voorwaarde die wegens redenen buiten de wil en de macht van verzoekers, onmogelijk te vervullen was. De werkgever is immers failliet gegaan. Zij laten gelden dat onvoldoende gemotiveerd

wordt waarom de door hen aangevoerde elementen van overmacht niet aanvaard kunnen worden als voldoende elementen voor een toekenning van een verblijf.

Zij stellen bovendien dat "indien gezinnen hier vijf jaar blijven, en steeds in procedure zijn geweest, én die tijdelijk verblijf bekwamen dat telkenmale verlengd werd, niet definitief geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW".

Hun gezin zou worden ontwricht door de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden de het redelijkheidsbeginsel niet geschonden kan worden geacht.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt schendt slechts het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de brief, d.d. 29 november 2010, werd uitdrukkelijk gesteld dat een afgifte van bewijs van tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister enkel zou worden verleend indien er een arbeidskaart B zou worden voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt daar nogmaals op gewezen: "aangezien duidelijk als voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging gesteld werd dat een arbeidskaart B moest voorgelegd worden, kunnen betrokkene geen aanspraak maken op een verblijfsregularisatie op basis van onderhavig verzoek."

Verzoekers lieten na een arbeidskaart B voor te leggen en gaven evenmin aan waarom dit volgens hen niet mogelijk was.

Slechts wanneer verwerende partij een tweede schrijven richtte aan verzoeker, antwoordde hij op 26 maart 2014 geen arbeidskaart B te kunnen voorleggen, nu de firma die het werkcontract had aangeboden, failliet is gegaan. Zij lieten al die tijd na melding te maken van de 'overmachtssituatie', waarop ze zich thans trachten te beroepen.

Verzoekers wachtten vervolgens tot de weigeringsbeslissing om in hun verzoekschrift aan te voeren dat zij nooit een eerlijke kans hebben gekregen zich te bewijzen door tewerkstelling en dat zij "verzoeken om hetzij een nieuwe tewerkstellingsmogelijkheid aan te tonen, en toegestaan worden alsnog voor deze tewerkstelling een arbeidskaart B aan te vragen, hetzij alsnog een arbeidskaart C wordt afgeleverd waarmee verzoeker dan overal kan werken."

Verzoekers hebben in het kader van de aanvraag tot een machtiging om verblijf eveneens op hen rustende verplichtingen. Indien zij geen arbeidskaart B konden bekomen, nu de firma die het werkcontract aanbood failliet zou zijn gegaan, konden zij dit aan verwerende partij melden. Zij konden bovendien reeds op zoek gaan naar een nieuwe arbeidsbetrekking om zo aan de door hun voorgehouden 'overmachtssituatie' tegemoet te komen.

Aanvoeren dat "het niet opgaat om een totaal onmogelijke voorwaarde te gaan opleggen en hier aan vast te houden", kan niet als ernstig worden aanzien, nu het gelet op het voorliggen van een arbeidscontract met de BVBA 'Grigorian & Co', geen onmogelijke voorwaarde was een arbeidskaart B te bekomen.

Verzoekers, die al die jaren geen stappen ondernamen, kunnen derhalve niet voorhouden als zouden zij geen eerlijke kans hebben gekregen zich te bewijzen. Zij kunnen evenmin voorhouden als zou het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn, nu de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geweigerd bij gebrek aan arbeidskaart B, terwijl dit expliciet als voorwaarde werd gesteld.

De motieven opgenomen in de bestreden beslissing geven duidelijk aan hoe verwerende partij tot het nemen van de bestreden beslissing is kunnen komen, zodat verzoekers zich niet tevergeefs kunnen afvragen hoe men tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Waar verzoekers stellen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn, nu er geen rekening werd gehouden met de andere elementen, laat verwerende partij andermaal gelden dat het voorleggen van een arbeidskaart B een noodzakelijke voorwaarde was voor het bekomen van een

verblijfsrecht. Verzoekers waren daarvan op de hoogte. Zij kunnen derhalve niet de verwachting dragen te worden geregulariseerd op grond van andere elementen, zoals hun voorgehouden integratie.

Verzoekers werden gedoogd op het Belgisch grondgebied in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag. Het is evenwel niet zo dat zij 'een tijdelijk verblijf hebben gehad die telkenmale werd verlengd'. Aan verzoekers werd nooit enig verblijfsrecht toegekend.

In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht gesteld dat "de elementen aangaande de integratie van betrokkenen – namelijk het hebben van sociale contacten wat gestaafd wordt met diverse steunbrieven; lid zijn van evangelische kerk en de gevolgde lessen Nederlands – (...) op zich niet (volstaan) als grond voor regularisatie. Betrokkenen waren immers zoals hierboven vermeld op de hoogte van het feit dat een arbeidskaart B diende voorgelegd te worden om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsvergunning. Betrokkenen hebben niet voldaan aan de gestelde voorwaarde. Daardoor kunnen de elementen aangaande de integratie van verzoekers op zich niet weerhouden worden."

Alle gezinsleden dienen bovendien terug te keren naar het land van herkomst, zodat het niet duidelijk is waarom de bestreden beslissing de ontwrichting van het gezin tot gevolg zou hebben.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden is.

Verwerende partij is bovendien bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die werden correct beoordeeld en er werd op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing gekomen. De materiële motiveringsplicht werd bijgevolg ook gerespecteerd.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing bovendien duidelijk waarom de door hen voorgehouden overmachtssituatie niet aanvaard kan worden als voldoende elementen voor een toekenning van een verblijf, zodat zij niet het tegendeel kunnen beweren.

Verzoekers maken de door hen voorgehouden schendingen niet aannemelijk.

De drie middelen zijn niet ernstig."

4.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

4.4. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging.

Deze instructie van 19 juli 2009 werd evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat

“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de gemachtigde derhalve over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.5. Verzoekende partijen hebben hun aanvraag om verblijfsmachtiging, bedoeld in punt 1.3., ingediend in het kader van de instructies van 19 juli 2009, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, die later door de Raad van State werden vernietigd (zie supra).

Bij aangetekend schrijven van 29 november 2010 werden de verzoekende partijen op de hoogte gebracht van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zou versturen naar het gemeentebestuur van hun verblijfplaats onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B

Vervolgens werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op 25 juni 2014 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekende partijen te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

4.6. De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift:

“Dat het niet opgaat om een totaal onmogelijke voorwaarde te gaan opleggen, en hier aan vast te houden, terwijl toch de ratio legis in de eerste plaats erin bestond personen die hier goed geïntegreerd zijn en waren, en die konden aantonen dat zij binnen de kortste keren in het werk zouden geraken, effectief legaal verblijf toe te kennen.

(...)

Dat verzoekers ook zeer goed geïntegreerd zijn, Nederlands spreken, sedert meer dan 9 jaar in België verblijven, zonder problemen.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures, noch een situatie van overmacht, kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

(...)

Het is duidelijk dat de voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart B ondanks de aanwezigheid van een overmachtssituatie, veel te absoluut wordt gesteld en de grenzen van de normale redelijkheid ruim overschrijdt.”

4.7. De kernkritiek van verzoekende partijen is dat de voorwaarde inzake het bezit van de arbeidskaart *“veel te absoluut”* wordt gesteld

Gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, kunnen verzoekende partijen gevolgd worden in hun kritiek. Hierin staat namelijk te lezen:

“Aangezien duidelijk als voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging gesteld werd dat een arbeidskaart B moest voorgelegd worden, kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op een verblijfsregularisatie op basis van onderhavig verzoek.

De elementen aangaande de integratie van betrokkenen – namelijk het hebben van sociale contacten wat gestaafd wordt met diverse steunbrieven; lid zijn van de evangelische kerk en de gevolgde lessen Nederlands – volstaan op zich niet als grond voor regularisatie. Betrokkenen waren immers zoals hierboven vermeld op de hoogte van het feit dat een arbeidskaart B diende voorgelegd te worden om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen hebben niet voldaan aan de gestelde voorwaarde. Daardoor kunnen de elementen aangaande de integratie van verzoekers op zich niet weerhouden worden.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen band of slechts een kleine band meer zouden hebben met het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers geruime tijd in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”

De vaststelling dat de verwerende partij het bezit van de arbeidskaart “veel te absoluut” stelt, dringt zich des te meer op gelet op wat in de nota kan worden gelezen. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen op dit punt immers het volgende:

“Waar verzoekers stellen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn, nu er geen rekening werd gehouden met de andere elementen, laat verwerende partij andermaal gelden dat het voorleggen van een arbeidskaart B een noodzakelijke voorwaarde was voor het bekomen van een verblijfsrecht. Verzoekers waren daarvan op de hoogte. Zij kunnen derhalve niet de verwachting dragen te worden geregulariseerd op grond van andere elementen, zoals hun voorgehouden integratie.

(...)

In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht gesteld dat “de elementen aangaande de integratie van betrokkenen – namelijk het hebben van sociale contacten wat gestaafd wordt met diverse steunbrieven; lid zijn van evangelische kerk en de gevolgde lessen Nederlands – (...) op zich niet (volstaan) als grond voor regularisatie. Betrokkenen waren immers zoals hierboven vermeld op de hoogte van het feit dat een arbeidskaart B diende voorgelegd te worden om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsvergunning. Betrokkenen hebben niet voldaan aan de gestelde voorwaarde. Daardoor kunnen de elementen aangaande de integratie van verzoekers op zich niet weerhouden worden.”

Hieruit blijkt dat het feit dat het voorleggen van een arbeidskaart B door de verwerende partij als een noodzakelijke voorwaarde werd gehanteerd voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging en het determinerend motief uitmaakt op grond waarvan de elementen van integratie niet werden weerhouden.

4.8. De Raad herinnert er aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Door in casu de aangevoerde elementen inzake integratie niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden omdat niet aan de gestelde voorwaarde, met name het voorleggen van een arbeidskaart B, werd voldaan, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De handelwijze van de verwerende partij, zoals deze blijkt uit de bestreden beslissing en wordt bevestigd in de nota, leidt immers tot het toevoegen van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling wordt geschonden.

Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermog te doen (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.385).

Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer wordt toegepast, doet geen afbreuk aan de hierboven vermelde vaststellingen.

De overige overwegingen die figureren in de bestreden beslissing volstaan niet om haar te schragen. Immers wordt met de zin *'Aangezien duidelijk als voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging gesteld werd dat een arbeidskaart B moest voorgelegd worden, kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op een verblijfsregularisatie op basis van onderhavig verzoek'* bevestigd dat de verwerende partij het voorleggen van een arbeidskaart B heeft gehanteerd als een voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging.

4.9. Het eerste middel is gegrond voor zover hierin de schending wordt aangevoerd van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte eerste middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

4.10. Onder het randnr. 3 werd reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de gemachtigde heeft beschikt over de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zijn duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en de daarin vastgestelde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienen, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten slotte nog merkt de Raad op dat, voor zover zou worden aangevoerd dat de verwerende partij ter vrijwaring van haar recht van verdediging de gelegenheid moest worden geboden omtrent haar standpunt over het lot van de bevelen om het grondgebied te verlaten in te nemen, uit de lezing van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de verzoekende partijen door zowel de ongegrondheidsbeslissing als het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten, het lot van beide beslissingen met elkaar hebben verbonden. De verwerende partij heeft, hoewel zij daarvan op de hoogte was, de samenhang tussen beide beslissingen in haar nota niet betwist. Zij heeft aldus wel degelijk de gelegenheid gehad de samenhang tussen beide beslissingen te betwisten en haar standpunt te geven omtrent de mogelijke incidentie van de gegrondheid van het aangevoerde middel op het bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissingen diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES